

מסכת כריתות

פרק א'

א. שלשים ומשש כרhotot ביהוּרָה. הבא על האם, ועל אישת האב, ועל הפלגה, הבא על הזכור, ועל הבהמה, וקאהה ה מביא את הבהמה עליה, הבא על אחוֹת אביו, ועל אחוֹת אמו, ועל אחוֹת אשתו, ועל אחוֹת אחיו, ועל אחוֹת אחיו, ועל הנגדה, המגידר, והעובד עבודה זרה, והנותן מזרע למלך, ובבעל אוב, המחליל את השבת, וטמא שأكل את הקדש, והבא למקדש טמא, האוכל חלב, זdem, נותר, ופוגיל, השוחט והמעלה בחוץ, האוכל חמץ בפסח, והאוכל והעשה מלאכה ביום הכפורים, המफטרם את השם, וממפטם את הקטרת, ומהס בשםו הפשחה. הפסח והמלח במצוות עשה:

ב. על אלו חיבים על זדונם כרת, ועל שנגיהם חטא, ועל לא הודיע שלאו אשם תלוי, חוות ממטמא מקדש וקדשו, מפני שהוא בעולה ויורד, דברי רבינו מאיר. וחכמים או מרים, אף המגידר,

שֶׁנָּאֹמֵר (במדבר טו), תֹּרֶה אַחַת יְהִי לְכֶם לְעַשָּׂה בְּשַׁגָּה, יֵצֵא
מְגַדֵּף, שֶׁאִינּוּ עֹשֶׂה מַעֲשָׂה:

ג. יש מbiasות קרבן ונאכל, ויש מbiasות ואינו נאכל, ויש שאינו
mbi'ot. אלו מbiasות קרבן ונאכל. המפלת כמיון בהמה חייה ועוזר,
דברי רבי מאיר. ותיכמים אומרים, עד שהיא בו מצורת האדם.
המפלת סגיל, או שליא, ושפיר מפרקם, והיו צא מחתפה. וכן שפה
שהפילה, מביאה קרבן ונאכל:

ד. אלו מbiasות ואינו נאכל. המפלת אין ידוע מה הפילה, וכן
שתי נשים שהפילו, אחת ממין פטור ואחת ממין חובה. אמר רבי
יוסי, אםתי, בזמן שהלכו זו לדרום וזה למערב. אבל אם היה
שתיין עומדות אחת, מביאות קרבן ונאכל:

ה. אלו שאינן מbiasות. המפלת שפיר מלא מים, מלא דם, מלא
גנינים, המפלת כמיון קגים ותgbim שקצים ורמשים, המפלת يوم
ארבעים, ויוצא לפנ. רבי שמעון מחייב ביו יצא לפנ:

ו. המפלת אור לשמנונים ואחד, בית שמאי פוטרין מן הקרבן, בית
היל מחייבים. אמרו בית היל בבית שמאי, מי שנא אור לשמנונים
ואחד ביום נשמנונים ואחד. אם שוה לו לטמאה, לא ישוה לו
לקרבן. אמרו להם בית שמאי, לא, אם אמרתם במפלת يوم

שָׁמּוֹנִים וְאַחֲד, שֶׁכֵּן יֵצֵא בְּשֻׁעָה שַׁהְיָא רְאוּיה לְהַבִּיא בָּה קָרְבָּנו, תָּאָמַרְוּ בְּמִפְלָת אָוֶר לְשָׁמּוֹנִים וְאַחֲד, שֶׁלֹּא יֵצֵא בְּשֻׁעָה שַׁהְיָא רְאוּיה לְהַבִּיא בָּה קָרְבָּנו. אָמַרְוּ לְהַנּו בֵּית הַלְּל, וּבְגַם הַמִּפְלָת יוֹם שָׁמּוֹנִים וְאַחֲד שְׁחָל לְהִיוֹת בְּשַׁבָּת תּוֹכִיחַ, שֶׁלֹּא יֵצֵא בְּשֻׁעָה שַׁהְיָא רְאוּיה לְהַבִּיא בָּה קָרְבָּנו וְמִבְּצָת בָּקָרְבָּנו. אָמַרְוּ לְקַמְּ בֵּית שְׁמָאי, לֹא, אָמַרְתֶּם בְּמִפְלָת יוֹם שָׁמּוֹנִים וְאַחֲד שְׁחָל לְהִיוֹת בְּשַׁבָּת, שְׁאָף עַל פִּי שָׁאַינּוּ רְאוּי לְקָרְבָּנו יְחִיד, רְאוּי לְקָרְבָּנו צָבָור, תָּאָמַרְוּ בְּמִפְלָת אָוֶר לְשָׁמּוֹנִים וְאַחֲד, שָׁאַין הַלִּילָה רְאוּי לֹא לְקָרְבָּנו יְחִיד וְלֹא לְקָרְבָּנו צָבָור. הַקְּמִים אֵינּוּ מַזְכִּיחַן, שַׁהַמִּפְלָת בְּתוֹךְ מְלָאת, דְּמִיחָה טְמָאַיָּן, וַפְטוּרָה מִן הַקָּרְבָּנו:

ג. הָאָשָׁה שִׁישׁ עַלְיָה סְפִיק חַמִשָּׁה זִבּוֹת וְסְפִיק חַמִשָּׁה לִדוֹת, מַבִּיאָה קָרְבָּנו אַחֲד, וְאַוְכָלָת בְּזָבְחִים, וְאַיִן הַשְּׁאָר עַלְיָה חֹבֶה. חַמִשׁ לִדוֹת וְזֹאת, חַמִשׁ זִבּוֹת וְזֹאת, מַבִּיאָה קָרְבָּנו אַחֲד, וְאַוְכָלָת בְּזָבְחִים, וְהַשְּׁאָר עַלְיָה חֹבֶה. מַעֲשָׂה שְׁעַמְדוּ קָנִים בַּרְיוֹנְשָׁלִים בְּדִינְרִי זָהָב. אָמַר רַבּו שְׁמַעַוּ בָּנו גַּמְלִיאָל, הַפְּעֻוּן הַזֶּה, לֹא אַלְיוֹן הַלִּילָה, עד שְׁיָהִו בְּדִינְרִין. נְכַנֵּס לְבֵית דִין וְלִמְדָד, הָאָשָׁה שִׁישׁ עַלְיָה חַמִשׁ לִדוֹת וְזֹאת, חַמִשׁ זִבּוֹת וְזֹאת, מַבִּיאָה קָרְבָּנו אַחֲד, וְאַוְכָלָת בְּזָבְחִים, וְאַיִן הַשְּׁאָר עַלְיָה חֹבֶה. וְעַמְדוּ קָנִים בּוּ בַּיּוֹם בְּרַבְעַתִּים:

